

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 794

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 22 noiembrie 2007

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	
LEGI ȘI DECRETE				
307.		Decizia nr. 987 din 6 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 10 din Codul de procedură penală	11–12	
— Lege pentru acceptarea Protocolului privind resturile explozive de război (Protocolul V), adoptat la Geneva la 28 noiembrie 2003, adițional la Convenția privind interzicerea sau limitarea folosirii anumitor categorii de arme clasice care ar putea fi considerate ca producând efecte traumatice excesive sau care ar lovi fără discriminare, semnată de România la New York la 8 aprilie 1982.....	2	Decizia nr. 988 din 6 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind introducerea tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România și a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată.....	12–14	
Protocol privind resturile explozive de război	2–6	Decizia nr. 989 din 6 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale	14–15	
973.		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
— Decret privind promulgarea Legii pentru acceptarea Protocolului privind resturile explozive de război (Protocolul V), adoptat la Geneva la 28 noiembrie 2003, adițional la Convenția privind interzicerea sau limitarea folosirii anumitor categorii de arme clasice care ar putea fi considerate ca producând efecte traumatice excesive sau care ar lovi fără discriminare, semnată de România la New York la 8 aprilie 1982....	6	1.310.	— Ordin al ministrului economiei și finanțelor pentru înlocuirea anexei la Ordinul ministrului economiei și comerțului nr. 384/2004 privind aprobarea Listei cuprinzând standardele române privind asigurarea securității utilizatorilor de echipamente electrice de joasă tensiune, care adoptă standardele europene armonizate.....	16
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 789 din 27 septembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002 privind accesul la rețelele publice de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora.....	7–9			
Decizia nr. 986 din 6 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 1 și art. 172 din Codul de procedură penală	9–11			

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI**

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru acceptarea Protocolului privind resturile explozive de război (Protocolul V), adoptat la Geneva la 28 noiembrie 2003, adițional la Convenția privind interzicerea sau limitarea folosirii anumitor categorii de arme clasice care ar putea fi considerate ca producând efecte traumatice excesive sau care ar lovi fără discriminare, semnată de România la New York la 8 aprilie 1982

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se acceptă Protocolul privind resturile explozive de război (Protocolul V), adoptat la Geneva la 28 noiembrie 2003, adițional la Convenția privind interzicerea sau limitarea folosirii anumitor categorii de arme clasice care

ar putea fi considerate ca producând efecte traumatice excesive sau care ar lovi fără discriminare, semnată de România la New York la 8 aprilie 1982, ratificată prin Legea nr. 40/1995.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
BOGDAN OLTEANU

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
DORU IOAN TĂRĂCILĂ

București, 13 noiembrie 2007.
Nr. 307.

PROTOCOL
privind resturile explozive de război*)

Înaltele părți contractante, recunoscând gravele probleme umanitare postconflict cauzate de resturile explozive de război, conștiente de necesitatea de a încheia un protocol asupra măsurilor generale de remediere postconflict cu scopul de a reduce riscurile generate de resturile explozive de război și a efectelor acestora, dorind să aibă în vedere măsuri generale de prevenire, prin aplicarea voluntară a celor mai bune practici, specificate în anexa tehnică, pentru a îmbunătăți fiabilitatea munițiilor și a minimiza astfel apariția resturilor explozive de război, au convenit următoarele:

ARTICOLUL 1

Prevederi generale și scopul aplicării

1. În conformitate cu Carta Națiunilor Unite și cu regulile de drept internațional din domeniul conflictelor armate aplicabil lor, înaltele părți contractante au convenit să se conformeze obligațiilor specificate în acest protocol, atât individual, cât și în cooperare cu alte înalte părți contractante, pentru a minimiza riscurile generate de resturile explozive de război și efectele acestora în situațiile postconflict.

2. Acest protocol se aplică în cazul resturilor explozive de război ce se găsesc în zona de uscat, incluzând apele interne, a înaltelor părți contractante.

3. Acest protocol se aplică situațiilor rezultate din conflictele la care se face referire în art. 1 paragrafele 1—6 ale Convenției privind interzicerea sau limitarea folosirii anumitor categorii de arme clasice care ar putea fi considerate ca producând efecte traumatice excesive sau care ar lovi fără discriminare (*Convenție*), așa cum a fost amendată la 21 decembrie 2001.

4. Art. 3, 4, 5 și 8 se aplică în cazul resturilor explozive de război, altele decât cele existente, așa cum sunt ele definite în art. 2 paragraful 5.

ARTICOLUL 2

Definiții

În cadrul prezentului protocol,

1. *muniție explozivă* înseamnă muniții convenționale ce conțin exploziv, excluzând minele, minele-capcană și alte dispozitive, așa cum acestea sunt definite în Protocolul II la Convenție, în forma amendată la 3 mai 1996;

2. *muniție neexplodată* înseamnă muniție explozivă care a fost amorsată, căreia i-a fost montat focosul, a fost armată sau pregătită în alt mod pentru utilizare într-un conflict armat. Aceasta a fost trasă, largată, lansată sau proiectată și ar fi trebuit să explodeze, dar nu a funcționat;

3. *muniție explozivă abandonată* înseamnă muniție explozivă care nu a fost utilizată pe timpul unui conflict armat și care a fost părăsită sau aruncată de către o parte la un conflict armat și

*) Traducere.

care nu mai este sub controlul părții care a părăsit-o sau a aruncat-o. Muniția explozivă abandonată poate sau nu să fi fost amorsată, să îi fi fost montat focosul, să fi fost armată sau altfel pregătită pentru utilizare;

4. *resturi explozive de război* înseamnă muniție neexplodată și muniție abandonată;

5. *resturi explozive de război existente* înseamnă muniție neexplodată și abandonată care a existat înainte de intrarea în vigoare a acestui protocol pentru înalta parte contractantă pe teritoriul căreia acestea există.

ARTICOLUL 3

Asanarea, înlăturarea sau distrugerea resturilor explozive de război

1. Fiecare înaltă parte contractantă și parte la un conflict armat vor purta responsabilitățile precizate în acest articol cu privire la toate resturile explozive de război ce se găsesc pe teritoriul aflat sub controlul lor. În cazurile în care un utilizator de muniție explozivă care a devenit rest exploziv de război nu exercită controlul asupra teritoriului, utilizatorul, după încheierea ostilităților, va asigura, printre altele, asistență tehnică, financiară, materială sau pe linia resurselor umane, bilateral sau printr-o a treia parte agreată de ambele părți, incluzând între altele sistemul Națiunilor Unite sau alte organizații relevante, pentru a facilita marcarea și asanarea, înlăturarea sau distrugerea unor astfel de resturi explozive de război.

2. După încetarea ostilităților active și cât de curând fezabil, fiecare înaltă parte contractantă și parte la un conflict armat vor marca și vor asana, vor înlătura sau vor distruge resturile explozive de război din zonele afectate aflate sub controlul lor. Zonelor afectate de resturi explozive de război care sunt evaluate, în conformitate cu paragraful 3, ca generatoare de risc umanitar grav li se va acorda un statut prioritar pentru asanare, înlăturare sau distrugere.

3. După încheierea ostilităților active și cât de curând fezabil, fiecare înaltă parte contractantă și parte la un conflict armat vor lua următoarele măsuri în zonele afectate aflate sub controlul lor, pentru a reduce riscurile generate de resturile explozive de război:

a) vor identifica și vor evalua amenințarea generată de resturile explozive de război;

b) vor evalua și vor stabili prioritățile în privința nevoilor și posibilităților de realizare practică a marcării și asanării, înlăturării și distrugerii;

c) vor marca și vor asana, vor înlătura sau vor distruge resturile explozive de război;

d) vor lua măsuri pentru mobilizarea resurselor pentru a duce la bun sfârșit aceste activități.

4. În conducerea activităților anterior menționate înaltele părți contractante și părțile la un conflict armat vor ține cont de standardele internaționale, incluzând Standardele internaționale de acțiune împotriva minelor.

5. Înaltele părți contractante vor coopera, acolo unde este cazul, atât între ele, cât și cu alte state, organizații internaționale și regionale relevante și organizații nonguvernamentale pentru asigurarea, printre altele, a resurselor tehnice, financiare, materiale și umane, inclusiv, în condiții corespunzătoare, pentru preluarea operațiilor reunite necesare pentru a îndeplini prevederile acestui articol.

ARTICOLUL 4

Înregistrarea, păstrarea și transmiterea informației

1. Înaltele părți contractante și părțile la un conflict armat vor înregistra și vor reține informația asupra utilizării sau abandonării muniției explozive, în cea mai mare măsură posibilă și atât cât este practic realizabil, pentru a facilita realizarea rapidă a marcării și asanării, a înlăturării sau distrugerii resturilor explozive de război, a educației în privința riscului și a furnizării informației relevante părții sub controlul căreia se află teritoriul și populației civile din acea zonă.

2. Înaltele părți contractante și părțile la un conflict armat care au utilizat sau abandonat muniție explozivă care ar fi putut să devină resturi explozive de război, fără întârziere după încetarea ostilităților active și atât cât este realizabil practic, având în vedere interesele de securitate ale acestor părți, vor face disponibile astfel de informații către partea sau părțile ce controlează zona afectată, bilateral sau printr-o a treia parte reciproc acceptată, incluzând între altele Națiunile Unite sau, la cerere, către alte organizații relevante cu care partea care furnizează informațiile este satisfăcută și care preiau sau vor prelua educația în privința riscului și marcarea și asanarea, înlăturarea sau distrugerea resturilor explozive de război în zona afectată.

3. La înregistrarea, păstrarea și transmiterea unor astfel de informații, înaltele părți contractante vor avea în vedere partea 1 a anexei tehnice.

ARTICOLUL 5

Alte precauții pentru protecția populației civile, a indivizilor civili și a obiectivelor civile împotriva riscurilor și efectelor generate de resturile explozive de război

Înaltele părți contractante și părțile la un conflict armat vor lua toate măsurile de precauție, pe teritoriul afectat de resturi explozive de război aflat sub controlul lor, pentru a proteja populația civilă, indivizii civili și obiectivele civile de riscurile și efectele generate de resturile explozive de război. Măsurile de precauție fezabile sunt acele măsuri de precauție care sunt practic realizabile sau practic posibile, având în vedere toate circumstanțele de moment, incluzând considerațiile de natură umanitară și militară. Aceste măsuri de precauție pot include avertizări, educația populației civile în privința riscului, marcarea, împrumuirea și monitorizarea teritoriului afectat de resturi explozive de război, așa cum este precizat în partea 2 a anexei tehnice.

ARTICOLUL 6

Prevederi pentru protecția misiunilor și organizațiilor umanitare împotriva efectelor resturilor explozive de război

1. Fiecare înaltă parte contractantă și parte la un conflict:

a) vor proteja împotriva efectelor resturilor explozive de război, în limita fezabilului, misiunile și organizațiile umanitare care operează sau urmează să opereze, cu consimțământul înaltei părți contractante sau al părții la un conflict armat în zona aflată sub controlul acesteia;

b) vor furniza, la cererea unei astfel de misiuni sau organizații umanitare, în măsura în care este fezabil, informație asupra locației tuturor resturilor explozive de război de care are cunoștință pe teritoriul unde misiunea sau organizația internațională solicitantă va opera sau operează.

2. Prevederile acestui articol nu vor prejudicia prevederile dreptului internațional umanitar în vigoare sau ale altor

instrumente internaționale aplicabile ori decizii ale Consiliului de Securitate al Națiunilor Unite, care asigură un nivel de protecție mai înalt.

ARTICOLUL 7

Asistența cu privire la resturile explozive de război existente

1. Fiecare înaltă parte contractantă are dreptul de a cere și de a primi asistență, unde este cazul, din partea altor înalte părți contractante, a statelor care nu sunt părți și a organizațiilor și instituțiilor internaționale relevante, în rezolvarea problemelor ridicate de resturile explozive de război existente.

2. Fiecare înaltă parte contractantă, în măsură să o facă, va acorda asistență pentru rezolvarea problemelor ridicate de resturile explozive de război existente, în funcție de necesități și în măsura posibilităților. La acordarea asistenței, înaltele părți contractante vor ține, de asemenea, cont de obiectivele umanitare ale acestui protocol și de standardele internaționale, incluzând Standardele internaționale de acțiune împotriva minelor.

ARTICOLUL 8

Cooperare și asistență

1. Fiecare înaltă parte contractantă, în măsură să o facă, va asigura asistență pentru marcarea și asanarea, înlăturarea și distrugerea resturilor explozive de război și pentru educația populației civile și activități conexe, printre altele prin sistemul Națiunilor Unite, prin alte organizații internaționale, regionale sau organizații ori instituții naționale relevante, Comitetul Internațional al Crucii Roșii, societățile naționale ale Crucii Roșii sau Semilunii Roșii și federația internațională a acestora, organizații internaționale sau pe baze bilaterale.

2. Fiecare înaltă parte contractantă, în măsură să o facă, va asigura asistență pentru îngrijirea, reabilitarea și reintegrarea socioeconomică a victimelor resturilor explozive de război. Astfel de asistență poate fi asigurată, printre altele, prin sistemul Națiunilor Unite, prin instituții sau organizații internaționale regionale sau naționale, Comitetul Internațional al Crucii Roșii, societățile naționale ale Crucii Roșii sau Semilunii Roșii și federația internațională a acestora, organizații internaționale sau pe baze bilaterale.

3. Fiecare înaltă parte contractantă, în măsură să o facă, va contribui la fondurile mutuale din sistemul Națiunilor Unite, precum și la alte fonduri mutuale relevante, pentru a facilita furnizarea de asistență sub egida acestui protocol.

4. Fiecare înaltă parte contractantă va avea dreptul să participe la cel mai intens posibil schimb de echipamente, materiale și informație științifică și tehnologică, altele decât tehnologia legată de armament, necesare pentru implementarea acestui protocol. Înaltele părți contractante se angajează să faciliteze astfel de schimburi în conformitate cu legislația lor națională și să nu impună restricții exagerate asupra furnizării echipamentelor pentru asanare și asupra informațiilor tehnologice cu scop umanitar legate de acestea.

5. Fiecare înaltă parte contractantă se angajează să furnizeze informații la bazele de date relevante stabilite în sistemul Națiunilor Unite, în special informații privind diversele mijloace și tehnologii de asanare a resturilor explozive de război, liste de experți, agenții de experți sau puncte naționale de contact pe problema asanării resturilor explozive de război și, pe bază de voluntariat, informații tehnice asupra tipurilor relevante de muniție explozivă.

6. Înaltele părți contractante pot înainta cereri de asistență susținute de informații relevante către Națiunile Unite, către alte organisme corespunzătoare sau către alte state. Aceste cereri pot fi înaintate secretarului general al Națiunilor Unite, care le va transmite către toate înaltele părți contractante și către organizațiile internaționale și nonguvernamentale relevante.

7. În cazul unor cereri adresate Națiunilor Unite, secretarul general al Națiunilor Unite, în cadrul resurselor de care dispune, poate întreprinde cele necesare pentru evaluarea situației și, în cooperare cu înalta parte contractantă solicitantă și cu alte înalte părți contractante cu responsabilități conform celor enunțate în art. 3, recomandă acordarea de asistență corespunzătoare. Secretarul general al Națiunilor Unite poate, de asemenea, să raporteze înaltelor părți contractante asupra oricărei astfel de evaluări, precum și asupra tipului și dimensiunii asistenței necesare, incluzând posibilele contribuții de la fondurile cu destinație specială create în cadrul Națiunilor Unite.

ARTICOLUL 9

Măsuri preventive generale

1. Având în vedere diferitele situații și capacități, fiecare înaltă parte contractantă este încurajată să ia măsuri generale de prevenire orientate către minimizarea apariției resturilor explozive de război, incluzându-le, dar fără a se limita la ele, pe cele la care se face referire în partea a 3-a a anexei tehnice.

2. Fiecare înaltă parte contractantă poate, pe bază de voluntariat, să schimbe informații cu privire la eforturile pentru a promova și a stabili cele mai bune practici cu privire la paragraful 1.

ARTICOLUL 10

Consultări ale înaltelor părți contractante

1. Înaltele părți contractante se angajează să se consulte între ele și să coopereze în toate problemele legate de aplicarea acestui protocol. În acest scop, o conferință a înaltelor părți contractante va fi organizată după cum a stabilit majoritatea, dar nu mai puțin de 18 înalte părți contractante.

2. Activitatea conferințelor înaltelor părți contractante va include:

a) revizuirea statutului și a aplicării acestui protocol;

b) luarea în considerare a aspectelor cu privire la implementarea națională a protocolului, incluzând raportarea națională sau actualizarea pe bază anuală;

c) pregătirea pentru conferințele de revizuire.

3. Costurile conferințelor înaltelor părți contractante vor fi suportate de înaltele părți contractante și statele care nu sunt părți, ce participă la conferință, în conformitate cu scala de evaluare a Națiunilor Unite ajustată corespunzător.

ARTICOLUL 11

Respectarea prevederilor protocolului

1. Fiecare înaltă parte contractantă va cere ca forțele armate și agențiile sau departamentele sale relevante să emită instrucțiuni și proceduri de operare și ca personalul acestora să primească o pregătire în conformitate cu prevederile relevante ale acestui protocol.

2. Înaltele părți contractante se angajează să se consulte și să coopereze bilateral, prin secretarul general al Națiunilor Unite sau prin alte proceduri internaționale corespunzătoare, pentru a rezolva orice problemă care poate să apară cu privire la interpretarea sau aplicarea prevederilor acestui protocol.

ANEXĂ TEHNICĂ

Această anexă tehnică include cele mai bune practici propuse pentru atingerea obiectivelor conținute în art. 4, 5 și 9 ale acestui protocol. Această anexă va fi implementată de către înaltele părți contractante pe bază de voluntariat.

1. Înregistrarea, stocarea și furnizarea de informații cu privire la muniția neexplodată (UXO) și muniția explozivă abandonată (AXO)

a) Înregistrarea informației: în ceea ce privește muniția explozivă care poate să fi devenit UXO, un stat trebuie să facă toate eforturile spre a înregistra următoarele informații, pe cât de precis posibil:

- (i) locația zonelor asupra cărora s-a tras cu muniție explozivă;
- (ii) numărul aproximativ de muniție explozivă utilizată în zonele de la pct. (i);
- (iii) tipul și natura muniției explozive utilizate în zonele de la pct. (i);
- (iv) locația generală a UXO cunoscute și probabile.

Acolo unde un stat a fost obligat să abandoneze muniție explozivă în decursul operațiilor, se vor face toate eforturile spre a lăsa AXO într-o stare sigură și în condiții de securitate și se va înregistra informația asupra acestor muniții după cum urmează:

- (v) locația AXO;
- (vi) cantitatea aproximativă de AXO la fiecare loc în parte;
- (vii) tipurile de AXO la fiecare loc specific.

b) Stocarea informației: acolo unde un stat a înregistrat informația în conformitate cu paragraful a), aceasta va fi stocată într-o astfel de manieră încât să permită extragerea și disponibilizarea ei în conformitate cu paragraful c).

c) Disponibilizarea informației: informația înregistrată și stocată de către un stat în conformitate cu paragrafele a) și b) trebuie, luând în considerare interesele de securitate și alte obligații ale statelor ce o furnizează, să fie făcută disponibilă în conformitate cu următoarele prevederi:

(i) Conținut:

Asupra UXO informația făcută disponibilă trebuie să conțină detalii despre:

1. locația generală a UXO cunoscute și probabile;
2. tipurile și numărul aproximativ de muniție explozivă utilizată în zonele asupra cărora s-a tras;
3. metodele de identificare a muniției explozive, incluzând culoarea, dimensiunea, forma și alte marcaje relevante;
4. metoda pentru distrugerea sigură a muniției explozive.

Asupra AXO informația făcută disponibilă trebuie să conțină detalii despre:

5. locația AXO;
6. numărul aproximativ de AXO la fiecare loc specific;
7. tipurile de AXO la fiecare loc specific;
8. metoda de identificare AXO, incluzând culoarea, dimensiunea și forma;
9. informația asupra tipurilor și metodelor de ambalare pentru AXO;
10. starea de pregătire pentru utilizare;
11. locația și natura minelor-capcană cunoscute a fi prezente în zona AXO.

(ii) Primitorul:

Informația trebuie să fie făcută disponibilă către partea sau părțile ce controlează teritoriul afectat și către acele persoane sau instituții cu care statul ce o face disponibilă este de acord și care sunt sau vor fi implicate în asanarea UXO sau AXO în zona afectată, în educarea populației civile asupra riscurilor generate de UXO și AXO.

(iii) Mecanismul:

Un stat trebuie, acolo unde este fezabil, să facă uz de acele mecanisme stabilite internațional sau local pentru disponibilizarea informației, cum ar fi UNMAS, IMSMA și alte

agenții-expert, după cum sunt considerate corespunzătoare de statul ce face disponibilă informația.

(iv) Repere de timp:

Informația trebuie făcută disponibilă cât de repede posibil, luându-se în considerare aspecte ca operațiile militare în curs și operațiile umanitare din zona afectată, disponibilitatea și credibilitatea informației, precum și aspectele relevante privind securitatea.

2. Avertizări, educație în privința riscului, marcare, împrejmuire și monitorizare

Termeni-cheie

a) Avertizările constau în furnizarea punctuală de informație de atenționare către populația civilă, cu scopul de a minimiza riscurile cauzate de resturile explozive de război în teritoriile afectate.

b) Educația populației civile în privința riscului trebuie să se constituie în programe de educare în privința riscului menite a facilita schimbul de informații între comunitățile afectate, autoritățile guvernamentale și organizațiile umanitare, astfel încât comunitățile afectate să fie informate asupra amenințărilor din partea resturilor explozive de război. Programele de educație în privința riscului sunt în general activități pe termen lung.

Elemente de cea mai bună practică în privința avertizărilor și educației în privința riscului

c) Toate programele de avertizare și educație în privința riscului trebuie, acolo unde este posibil, să ia în considerare standardele naționale sau internaționale, incluzând Standardele internaționale de acțiune împotriva minelor.

d) Avertizările și educația în privința riscului trebuie să fie asigurate pentru populația civilă afectată, care include civilii care trăiesc în interiorul sau în jurul zonelor ce conțin resturi explozive de război, și pentru civilii care tranzitează aceste zone.

e) Avertizările trebuie asigurate, cât mai repede posibil, în funcție de contextul și de informația avută la dispoziție. Un program de educație în privința riscului trebuie să înlocuiască un program de avertizare în cel mai scurt timp posibil. Avertizările și educația în privința riscului trebuie asigurate întotdeauna pentru comunitățile afectate, în cel mai scurt timp posibil.

f) Părțile la un conflict trebuie să angajeze terțe părți, cum ar fi organizații internaționale sau organizații nonguvernamentale, atunci când ele nu dispun de resursele și instruirea necesare furnizării unei educații eficiente în privința riscului.

g) Părțile la un conflict trebuie, dacă este posibil, să asigure resurse suplimentare pentru avertizări și educație în privința riscului. Astfel de elemente pot include: furnizarea de sprijin logistic, producerea de materiale pentru educație în privința riscului, sprijin financiar și furnizarea de informație cartografică generală.

Marcarea, împrejmuirea și monitorizarea unei zone afectate de resturi explozive de război

h) Atunci când este posibil, în orice moment pe parcursul unui conflict și după aceea, acolo unde există resturi explozive de război, părțile la un conflict, în cel mai scurt timp și în măsura cea mai mare posibilă, trebuie să asigure ca zonele ce conțin resturi explozive de război să fie marcate, împrejmuite și monitorizate astfel încât să se asigure excluderea eficientă a civililor, în conformitate cu următoarele prevederi.

i) În marcarea zonelor suspecte a fi periculoase trebuie utilizate semne de avertizare bazate pe metode de marcare recunoscute de comunitățile afectate. Semnele și alte marcaje pentru împrejmuirea zonelor periculoase trebuie, în limita posibilului, să fie vizibile, lizibile, durabile și rezistente la efectele mediului înconjurător și trebuie să identifice în mod clar care parte a perimetrului marcat este în interiorul zonei afectate de resturi explozive de război și care parte este considerată ca fiind sigură.

j) O structură corespunzătoare trebuie să fie stabilită ca purtătoare a responsabilității pentru monitorizarea și întreținerea

marcajelor temporare și permanente, integrat cu programele naționale și locale de educație în privința riscului.

3. Măsuri de prevenire generale

Statele care produc sau procură muniție explozivă trebuie, în cea mai mare măsură posibilă și în limita convenabilului, să facă tot posibilul să asigure că următoarele măsuri sunt implementate și respectate pe timpul duratei de viață a muniției explozive.

a) Managementul fabricării munițiilor

- (i) Procesul de producție trebuie proiectat astfel încât să se asigure munițiilor cea mai mare siguranță în funcționare.
- (ii) Procesul de producție trebuie să fie subiect al unor măsuri de control al calității certificate.
- (iii) Pe timpul producției de muniție explozivă trebuie aplicate standarde de asigurare a calității certificate, internațional recunoscute.
- (iv) Testarea de acceptanță trebuie să fie efectuată prin trageri de testare reale într-o anumită gamă de condiții sau prin alte proceduri validate.
- (v) La tranzacțiile sau transferurile de muniție explozivă trebuie solicitate standarde de înalt nivel în ceea ce privește siguranța în funcționare.

b) Managementul munițiilor

În scopul asigurării celui mai bun nivel posibil de siguranță în funcționarea pe termen lung a muniției explozive, statele sunt încurajate să aplice norme de cea mai bună practică și proceduri de operare cu privire la stocarea, transportul, stocarea în teren și manipularea acestora, în conformitate cu următoarele recomandări.

- (i) Muniția explozivă, acolo unde este necesar, trebuie să fie stocată în facilități sigure sau în containere corespunzătoare care protejează muniția explozivă și componentele sale în atmosferă controlată, dacă este cazul.
- (ii) Un stat trebuie să transporte muniția explozivă către și din facilitățile de producție, depozitare sau în teren de o manieră care să minimizeze afectarea acesteia.
- (iii) Acolo unde este necesar vor fi utilizate de către state containere corespunzătoare și medii controlate atunci când transportă muniție explozivă.

- (iv) Riscul de explozii în depozite trebuie minimizat prin utilizarea de aranjamente corespunzătoare ale stocurilor.
- (v) Statele trebuie să aplice proceduri de localizare, urmărire și testare a muniției explozive, care trebuie să includă informații asupra datei de fabricație a fiecărui număr, lot sau grup de fabricație și informații despre în ce loc și în ce condiții muniția explozivă a fost stocată și la ce factori de mediu a fost expusă.
- (vi) Periodic, stocurile de muniție explozivă trebuie să fie supuse, acolo unde este cazul, unor teste prin trageri reale, pentru a se asigura că acestea funcționează corespunzător.
- (vii) Subansamblurile de muniție explozivă trebuie, acolo unde este cazul, să fie supuse testărilor de laborator, pentru a se asigura că muniția funcționează corespunzător.
- (viii) Acolo unde este necesar trebuie întreprinse acțiuni corespunzătoare, incluzând ajustarea timpului de viață estimat al munițiilor, ca o consecință a informației obținute din procedurile de analiză, urmărire și testare, pentru a menține siguranța în funcționare a muniției explozive stocate.

c) Instruire

Instruirea corespunzătoare a întregului personal implicat în manipularea, transportul și utilizarea muniției explozive este un factor important în eforturile de a asigura operarea sigură conform cu cele estimate. Statele trebuie de aceea să adopte și să întrețină programe de instruire corespunzătoare pentru a se asigura că personalul este instruit corect cu privire la munițiile cu care acesta are de a face.

d) Transferul

Un stat care planifică să transfere muniția explozivă către alt stat care nu a posedat anterior acel tip de muniție explozivă trebuie să facă toate eforturile spre a se asigura că statul primitiv are capacitatea de a stoca, întreține și utiliza corect acea muniție explozivă.

e) Producția viitoare

Un stat trebuie să examineze căile și mijloacele de a îmbunătăți siguranța în funcționare a muniției explozive pe care intenționează să o producă sau să o procure, cu obiectivul de a se atinge cea mai mare siguranță în funcționare posibilă.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind promulgarea Legii pentru acceptarea Protocolului privind resturile explozive de război (Protocolul V), adoptat la Geneva la 28 noiembrie 2003, adițional la Convenția privind interzicerea sau limitarea folosirii anumitor categorii de arme clasice care ar putea fi considerate ca producând efecte traumatice excesive sau care ar lovi fără discriminare, semnată de România la New York la 8 aprilie 1982

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru acceptarea Protocolului privind resturile explozive de război (Protocolul V), adoptat la Geneva la 28 noiembrie 2003, adițional la Convenția privind interzicerea sau limitarea folosirii anumitor categorii de arme clasice care ar putea fi considerate ca producând efecte traumatice excesive sau care ar lovi fără discriminare, semnată de România la New York la 8 aprilie 1982, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 12 noiembrie 2007.
Nr. 973.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 789

din 27 septembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002 privind accesul la rețelele publice de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002 privind accesul la rețelele publice de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vodafone România” — S.A. din București în Dosarul nr. 4.121/2004 (nr. vechi 29.082/2/2004) al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru autoarea excepției, avocat Simona Neagu. Partea Autoritatea Națională pentru Reglementare în Comunicații și Tehnologia Informației este reprezentată de Cătălina Maria Mihăilescu, șef al Serviciului contencios, executări și acte interne.

Cauza fiind în stare de judecată, avocatul Simona Neagu solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, dezvoltând argumentele expuse în motivarea acesteia. Depune note scrise în susținere.

Reprezentantul Autorității Naționale pentru Reglementare în Comunicații și Tehnologia Informației solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, referindu-se la jurisprudența Curții Constituționale în materie. Depune note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că prevederile de lege criticate nu contravin normelor constituționale. Invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 4.121/2004 (nr. vechi 29.082/2/2004), **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (1) lit a) din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002 privind accesul la rețelele publice de comunicații electronice și la infrastructura**

asociată, precum și interconectarea acestora, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vodafone România” — S.A. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 23 alin. (11), întrucât creează posibilitatea sancționării unui agent economic în baza unei prezumții de vinovăție „cu privire la o faptă viitoare”. Acest lucru echivalează în opinia autoarei excepției cu „angajarea unei răspunderi administrative independent de vinovăția persoanei sancționate”, or, imposibilitatea angajării unei răspunderi obiective a fost statuată și de Curtea Constituțională în jurisprudența sa, ca de exemplu Decizia nr. 161/1998 și Decizia nr. 150/2001. Împrejurarea că pe parcursul litigiului, susține autoarea excepției, obligația de plată curge în continuare, fiind de natură a intimida operatorii și a-i determina indirect să renunțe la contestarea amenzilor, echivalează cu o limitare a accesului la justiție. În ce privește încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (3) din Constituție, se susține că „principiul dreptății și al demnității impune într-un stat de drept păstrarea sancțiunilor și pedepselor în limite proporționale cu gravitatea faptei pentru a nu le transforma în mijloace de intimidare”. De aceea, textul criticat este în contradicție cu această dispoziție constituțională, pentru că „permite ca amenda aplicată să curgă până la executarea efectivă a obligației, fără nicio limită superioară, creându-se premisele acumulării de sume exorbitante, disproporționate față de pericolul social concret al neîndeplinirii acestei obligații, de natură a pune în pericol continuarea activității agentului economic”. Autoarea excepției mai susține că lipsa criteriilor privind limitarea amenzii totale aplicate creează premisele diminuării patrimoniului societății, contravenind astfel principiului constituțional al inviolabilității proprietății private.

Și, în fine, prevederile de lege criticate contravin și art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, întrucât obligația constituțională asumată potrivit acestui text „presupune și asigurarea proporționalității sancțiunilor cu gravitatea faptei, fără a pune în pericol existența persoanei sau a patrimoniului acesteia”.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că dispozițiile art. 23 alin. (11) din Constituție nu au incidență în cauză. În ce privește celelalte dispoziții constituționale invocate a fi încălcate, arată că libertatea comerțului nu poate fi asigurată decât prin impunerea unui climat de disciplină economică la care agenții economici trebuie să se conformeze. În consecință, legiuitorul are competența de a stabili sancțiunile corespunzătoare pentru nerespectarea regulilor stabilite.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și

exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că dispozițiile art. 23 alin. (11) din Constituție nu sunt incidente în cauză. În ce privește încălcarea art. 21 din Legea fundamentală, consideră că norma criticată nu conține nicio prevedere de natură să ducă la concluzia că ar împiedica liberul acces la justiție. De altfel, de vreme ce partea interesată se află chiar în cadrul unui proces, accesul liber la justiție este pe deplin asigurat.

În ce privește celelalte dispoziții constituționale pretins a fi încălcate, se arată că sancționarea cu amendă pentru neîndeplinirea unor obligații de către operatorii de rețele de comunicații electronice dă expresie preocupării statului de a proteja interesele naționale și de a descuraja comportamentul contrar acestor interese, fără a aduce atingere principiilor proclamate de Legea fundamentală.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că sancționarea cu amendă administrativă a operatorilor care furnizează autorității de reglementare în comunicații date incomplete și incorecte reprezintă o opțiune a legiuitorului ce dă expresie preocupării statului pentru libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă art. 19 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002 privind accesul la rețelele publice de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 2 februarie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 527/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 602 din 14 august 2002. Ulterior sesizării, acest text a fost modificat prin art. I pct. 22 din Legea nr. 133/2007 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2006 privind modificarea și completarea unor acte normative din domeniul comunicațiilor electronice și al serviciilor poștale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 355 din 24 mai 2007.

Curtea constată că aceste prevederi, în noua lor redactare, păstrează soluția legislativă criticată de autorul excepției.

Textele criticate au următorul conținut:

— Art. 19 alin. (1) lit. a): „(1) *Autoritatea de reglementare poate obliga, prin decizie, operatorii la plata unor amenzi administrative în sumă de până la 30.000.000 lei pentru fiecare zi de întârziere, calculată de la data stabilită prin decizie, pentru a-i determina:*

a) să furnizeze în mod complet și corect, în conformitate cu solicitarea scrisă a autorității de reglementare, informațiile care

le-au fost cerute conform prevederilor art. 11 alin. (3) sau ale art. 13 alin. (3);”.

Textele constituționale considerate a fi încălcate sunt: art. 1 alin. (3) — Statul român, art. 21 alin. (1) și (2) referitor la accesul liber la justiție, art. 23 alin. (11) cu privire la prezumția de nevinovăție, art. 135 alin. (2) lit. a) referitor la obligațiile statului de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție și art. 136 alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată pentru considerentele ce urmează.

1. În ce privește susținerile potrivit cărora textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție, Curtea constată că acestea nu au temei deoarece, potrivit art. 20 alin. (6) din ordonanța criticată, orice decizie a autorității de reglementare poate fi atacată în contencios administrativ, în condițiile legii.

2. Cu privire la invocarea încălcării principiului constituțional al prezumției de nevinovăție, înscris în art. 23 alin. (11) din Constituție, Curtea, în jurisprudența sa, ca de exemplu Decizia nr. 249 din 17 iunie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 332 din 27 noiembrie 1997, a statuat că: „Acest principiu nu poate fi însă desprins de contextul său constituțional. Or, prezumția de nevinovăție este reglementată în legătură cu libertatea individuală a persoanei, privind reținerea, arestarea și soluționarea procesului penal, până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.”

Textul art. 19 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002 nu vizează situații care să aducă atingere libertății individuale, ci instituie o sancțiune specifică de drept administrativ, împotriva căreia este deschisă calea accesului liber la justiție.

3. Textul de lege criticat nu contravine nici art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, deoarece libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție nu pot fi asigurate decât prin impunerea unui climat de disciplină economică la care agenții economici trebuie să se conformeze și, în consecință, legiuitorul are competența de a stabili sancțiunile corespunzătoare pentru nerespectarea regulilor stabilite.

4. Și, în fine, art. 19 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002 nu contravine dispozițiilor art. 136 alin. (5) din Constituție. Potrivit jurisprudenței Curții, este de principiu că aplicarea măsurilor prevăzute de lege împotriva celor care nu își respectă obligațiile legale sau contractuale nu contravine normelor constituționale privind protecția proprietății private

De altfel, asupra constituționalității prevederilor art. 19 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002, prin raportare la dispozițiile art. 1 alin. (4), art. 24 și 126 din Constituție, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 160 din 28 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 273 din 27 martie 2006. În această decizie, Curtea a reținut că posibilitatea unei autorități a administrației publice de a aplica sancțiuni administrative nu contravine dispozițiilor constituționale, reprezentând o atribuție ce ține de activitatea autorității respective. Rațiunea reglementării are în vedere modalitatea de constrângere a operatorilor de rețele de comunicații electronice de a respecta cadrul legislativ în care această autoritate are responsabilități.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002 privind accesul la rețelele publice de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vodafone România” — S.A. din București în Dosarul nr. 4.121/2004 (nr. vechi 29.082/2/2004) al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 septembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 986

din 6 noiembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 și art. 172 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 și art. 172 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Constantin Racu, Ramona Dospinescu, Bogdan Ghițulescu, Cristian Talpău și Nicușor Daniel Constantinescu în Dosarul nr. 1.691/212/2007 al Judecătoriei Constanța.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală, întrucât în realitate se dorește modificarea textului dedus controlului de constituționalitate. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate referitoare la prevederile art. 172 din Codul de procedură penală, consideră că aceasta este neîntemeiată deoarece aceste dispoziții legale nu contravin prevederilor constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.691/212/2007, **Judecătoria Constanța a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 și art. 172 din Codul de procedură penală, excepție invocată de Constantin Racu, Ramona Dospinescu, Bogdan Ghițulescu, Cristian Talpău și Nicușor Daniel Constantinescu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că:

— art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală contravine prevederilor art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție deoarece „limitează posibilitatea persoanelor de a se adresa justiției și în cazul altor dispoziții și măsuri luate de organele de urmărire penală, altele decât cele expres indicate în dispozițiile procedurale menționate”;

— modificările aduse art. 172 din Codul de procedură penală prin art. I pct. 99 din Legea nr. 356/2006 contravin dispozițiilor art. 21 alin. (3) și art. 24 din Legea fundamentală, interpretate în acord cu prevederile art. 6 paragraful 3 lit. c) și d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât, prin restrângerea dreptului apărătorului ales de a participa la efectuarea oricărui act de urmărire penală care îi privește pe învinuiți, s-a adus atingere dreptului de apărare, acest drept devenind practic inaplicabil în faza de urmărire penală.

Judecătoria Constanța consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale, așa cum a statuat și Curtea Constituțională în jurisprudența sa.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că prevederile

legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 278¹ alin. 1 și art. 172 din Codul de procedură penală, astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 99 din Legea nr. 356/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006. Prin art. I pct. 100 din Legea nr. 356/2006, alin. 5 al art. 172 din Codul de procedură penală a fost abrogat.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— art. 278¹ alin. 1: *„După respingerea plângerii făcute conform art. 275—278 împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate pot face plângere, în termen de 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare, potrivit art. 277 și 278, la judecătorul de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță. Plângerea poate fi făcută și împotriva dispoziției de netrimitere în judecată cuprinse în rechizitoriul.”;*

— art. 172: *„În cursul urmăririi penale, apărătorul învinuitului sau inculpatului are dreptul să asiste la efectuarea oricărui act de urmărire penală care implică audierea sau prezența învinuitului sau inculpatului căruia îi asigură apărarea și poate formula cereri și depune memorii. Lipsa apărătorului nu împiedică efectuarea actului de urmărire penală, dacă există dovada că apărătorul a fost încunoștințat de data și ora efectuării actului. Încunoștințarea se face prin notificare telefonică, fax, internet sau prin alte asemenea mijloace, încheindu-se în acest sens un proces-verbal.”*

Când asistența juridică este obligatorie, organul de urmărire penală va asigura prezența apărătorului la ascultarea învinuitului sau inculpatului.

În cazul în care apărătorul învinuitului sau inculpatului este prezent la efectuarea unui act de urmărire penală, se face mențiune despre aceasta, iar actul este semnat și de apărător.

Persoana reținută sau arestată are dreptul să ia contact cu apărătorul, asigurându-i-se confidențialitatea convorbirilor.

Apărătorul are dreptul de a se plânde, potrivit art. 275, dacă cererile sale nu au fost acceptate; în situațiile prevăzute în alin. 2 și 4, procurorul este obligat să rezolve plângerea în cel mult 48 de ore.

În cursul judecății, apărătorul are dreptul să asiste pe inculpat, să exercite drepturile procesuale ale acestuia, iar în cazul când inculpatul este arestat, să ia contact cu acesta.

Apărătorul ales sau desemnat din oficiu este obligat să asigure asistența juridică a învinuitului sau inculpatului. Pentru nerespectarea acestei obligații, organul de urmărire penală sau

instanța de judecată poate sesiza conducerea baroului de avocați, spre a lua măsuri.”

Autorii excepției consideră că prevederile legale criticate sunt contrare dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (1) și (2) privind *„Accesul liber la justiție”* și în art. 24 privind *„Dreptul la apărare”*, precum și prevederilor art. 6 paragraful 3 lit. c) și d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind *„Dreptul la un proces echitabil”*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, Curtea reține următoarele:

1. Autorii excepției de neconstituționalitate critică reglementarea art. 278¹ alin. (1) din Codul de procedură penală întrucât nu asigură posibilitatea atacării în instanță și a altor dispoziții și măsuri luate de organele de urmărire penală. Curtea reține că prin critica de neconstituționalitate se are în vedere completarea textului art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, soluția legislativă în cauză nemulțumindu-i pe autorii excepției din prisma a ceea ce nu cuprinde. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”. În consecință, excepția de neconstituționalitate ridicată urmează să fie respinsă, neintrând în competența Curții Constituționale modificarea actului supus controlului său în sensul dorit de autorii excepției.

2. Cât privește critica referitoare la dispozițiile art. 172 din Codul de procedură penală, Curtea constată că modificările aduse conținutului legal prin art. I pct. 99 din Legea nr. 356/2006 nu aduc atingere dreptului la apărare al învinuitului. Limitarea dreptului apărătorului de a asista doar la efectuarea actelor de urmărire penală care implică audierea sau prezența părții căreia îi asigură apărarea se justifică prin caracterul nepublic al fazei de urmărire penală, administrarea probelor în condiții de contradictorialitate caracterizând doar procedura din fața instanței de judecată.

Pentru asigurarea dreptului la apărare al învinuitului, legiuitorul a prevăzut însă posibilitatea apărătorului ca pe întreg parcursul urmăririi penale să formuleze cereri sau să depună memorii, iar conform dispozițiilor art. 172 alin. 6 din Codul de procedură penală, are dreptul de a se plânde dacă cererile sale nu au fost acceptate. Ulterior, la momentul prezentării materialului de urmărire penală, apărătorul învinuitului are dreptul de a lua cunoștință de toate actele efectuate, putând solicita administrarea unor probe noi, de a formula cereri sau excepții. Pe cale de consecință, neparticiparea apărătorului părții la toate actele efectuate de către procuror nu este de natură a limita dreptul la apărare garantat de Constituție, în condițiile în care, anterior finalizării urmăririi penale, partea ia cunoștință de toate actele efectuate în cauză, putându-și formula apărările corespunzătoare.

Prin urmare, textul legal criticat se constituie într-o normă de protecție de natură a asigura persoanei cercetate dreptul la apărare, care implică, printre altele, și respectarea dreptului consacrat de art. 6 paragraful 3 lit. d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit căruia orice persoană acuzată are posibilitatea de a solicita „audierea martorilor acuzării și să obțină citarea și audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării”.

Pe de altă parte, prevederile contestate sunt dispoziții referitoare la procedura în materie penală, pe care, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are deplina libertate de a o reglementa.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 și art. 172 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Constantin Racu, Ramona Dospinescu, Bogdan Ghițulescu, Cristian Talpău și Nicușor Daniel Constantinescu în Dosarul nr. 1.691/212/2007 al Judecătoriei Constanța.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 987

din 6 noiembrie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10
din Codul de procedură penală**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Nicolae Stoica și Nicolae Drăguț în Dosarul nr. 9.908/3/2007 al Tribunalului București — Secția I penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, făcând referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 9.908/3/2007, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală**, excepție invocată de Nicolae Stoica și Nicolae Drăguț.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia apreciază că textul de lege criticat este neconstituțional în raport cu prevederile art. 16 din Constituție, deoarece legiuitorul nu a prevăzut posibilitatea atacării separate cu recurs a încheierii prin care instanța admite cererea împotriva rezoluției sau ordonanței procurorului de netrimite în judecată, așa cum

s-a prevăzut pentru cazurile în care respinge plângerea și menține soluția din rezoluția sau ordonanța atacată ori admite plângerea, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și trimite cauza procurorului în vederea începerii sau a redeschiderii urmăririi penale.

Tribunalul București — Secția I penală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale, așa cum a statuat și Curtea Constituțională în jurisprudența sa.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, susținerile autorului excepției, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „*Hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. 8 lit. a) și b) poate fi atacată cu recurs de procuror,*

de persoana care a făcut plângerea, de persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și de orice altă persoană ale cărei interese legitime sunt vătămăte.”

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prin aceste dispoziții legale sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Textul legal criticat a mai format obiect al controlului de constituționalitate. Astfel, Curtea, spre exemplu, prin Decizia nr. 294 din 28 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 20 aprilie 2006, s-a pronunțat în sensul constituționalității art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, raportat la o critică identică. Cu acel prilej Curtea a reținut că stabilirea unei singure căi de atac împotriva hotărârii pronunțate de instanță, potrivit art. 278¹ alin. 8 lit. a) și b) din Codul de procedură penală, nu poate fi caracterizată ca o discriminare în raport cu părțile din alte categorii de procese, tocmai pentru că situațiile juridice sunt diferite, iar, pe de altă parte, Constituția nu prevede obligativitatea reglementării în toate cazurile a două căi de atac. În același sens, Curtea s-a mai pronunțat și prin Decizia nr. 916 din 14 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 50 din 23 ianuarie 2007.

Totodată, prin Decizia nr. 423 din 25 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 13 iunie 2006, Curtea a statuat că stabilirea de către legiuitor, prin dispozițiile alin. 10 al art. 278¹ din Codul de procedură penală, a regulii potrivit căreia sunt susceptibile de recurs numai hotărârile instanței pronunțate potrivit alin. 8 lit. a) și b) al art. 278¹ din Codul de procedură penală, iar nu și hotărârea pronunțată în temeiul alin. 8 lit. c) al aceluiași articol, nu este de natură să aducă atingere dispozițiilor constituționale întrucât, în situația admiterii plângerii cu reținerea cauzei spre judecare, dispozițiile privind judecarea în primă instanță și căile de atac se aplică în mod corespunzător și, prin urmare, nu este restrâns în niciun fel dreptul părții de a se adresa instanței, de a formula apărări și de a se prevala de toate garanțiile ce caracterizează un proces echitabil. Mai mult, după pronunțarea unei hotărâri de către instanța de fond, care a reținut cauza pentru judecată în primă instanță, se pot exercita căile de atac prevăzute de lege, partea având posibilitatea să își exercite dreptul de acces liber la justiție.

De asemenea, prin aceeași decizie Curtea a statuat că stabilirea competenței, precum și reglementarea utilizării căilor de atac împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului sunt atributul exclusiv al legiuitorului.

Neexistând elemente noi, de natură a determina schimbarea jurisprudenței Curții, cele stabilite prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Nicolae Stoica și Nicolae Drăguț în Dosarul nr. 9.908/3/2007 al Tribunalului București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 988

din 6 noiembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind introducerea tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România și a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător

Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind introducerea tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România și a prevederilor Ordonanței

Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Roman Impex Prest” — S.R.L. din Sascut în dosarele nr. 205/173/2007, nr. 207/173/2007 și nr. 209/173/2007 ale Judecătoriei Adjud.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 855 D/2007 și nr. 856 D/2007 la Dosarul nr. 854 D/2007, care a fost primul înregistrat, având în vedere că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate este identic.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea celor trei dosare.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 4 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002, având în vedere că acestea nu mai sunt în vigoare, și, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate referitoare la prevederile Ordonanței Guvernului nr. 5/2001, făcând referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 17 mai 2007, pronunțate în dosarele nr. 205/173/2007, nr. 207/173/2007 și nr. 209/173/2007, **Judecătoria Adjud a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind introducerea tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România și a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**, excepție invocată de Societatea Comercială „Roman Impex Prest” — S.R.L. din Sascut.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că:

— art. 4 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2), în art. 46 și în art. 135 alin. (2) lit. a), deoarece „legiuitorul a instituit un tratament discriminatoriu față de proprietarii posesori de autoturisme și ceilalți proprietari posesori de vehicule”;

— prin Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, „s-a instituit o procedură derogatorie care dă posibilitatea creditorului ca în baza unui minim de probe să obțină o hotărâre de obligare a debitorului la plata sumelor solicitate, în condițiile în care se limitează dreptul de administrare a probelor de către debitor, care este lipsit de mijloacele de apărare puse la dispoziție prin normele dreptului comun”. Autorul excepției consideră că se încalcă astfel prevederile constituționale ale art. 21 privind „*Accesul liber la justiție*” și art. 24 privind „*Dreptul la apărare*”.

Judecătoria Adjud consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 a rămas fără obiect ca urmare a abrogării acestora, iar excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 este neîntemeiată, făcând referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului arată că, întrucât dispozițiile art. 4 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 au fost abrogate expres prin Legea nr. 101/2007, sunt incidente prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, astfel încât excepția urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001, apreciază că aceasta este neîntemeiată. Arată că prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind introducerea tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2002, cu modificările și completările ulterioare, și prevederile Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 295/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 5 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

I. Anterior sesizării Curții, Legea nr. 101 din 19 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 275 din 25 aprilie 2007, a abrogat dispozițiile art. 4 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind introducerea tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România.

Or, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională nu se poate pronunța decât asupra dispozițiilor dintr-o lege sau o ordonanță în vigoare, ceea ce exclude exercitarea controlului de neconstituționalitate asupra unor prevederi legale eliminate din legislație. Controlul de constituționalitate nu se poate exercita asupra unor dispoziții legale abrogate și de aceea se impune respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă. Intervenția Curții Constituționale în aprecierea constituționalității unor norme juridice abrogate este incompatibilă nu numai cu scopul și funcționalitatea contenciosului constituțional, ci și cu principiul neretroactivității legii consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție.

II. Curtea constată că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind somația de plată au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, cu o motivare asemănătoare celei din prezenta cauză, prin raportare, între alte texte, și la art. 21 și 24 din Constituție. Curtea Constituțională, prin numeroase decizii, respingând excepția de neconstituționalitate, a constatat că prevederile ordonanței criticate nu încalcă dispoziții sau principii din Constituție. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 219 din 21 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial

al României, Partea I, nr. 468 din 2 iunie 2005, Curtea, invocând jurisprudența sa în materie, a reținut, în esență, că dispozițiile ordonanței nu încalcă principiul egalității în drepturi și dreptul la apărare. De asemenea, a statuat că procedura somației de plată este o procedură specială în materia executării creanțelor, legiuitorul având, conform atribuțiilor stabilite de art. 126 din Constituție, dreptul exclusiv de a reglementa prin lege procedura

de judecată și competența instanțelor judecătorești, cu condiția respectării celorlalte dispoziții din Constituție.

Considerentele care au justificat adoptarea soluției de respingere a excepției de neconstituționalitate prin decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind introducerea tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România, excepție ridicată de Societatea Comercială „Roman Impex Prest” — S.R.L. din Sascut în dosarele nr. 205/173/2007, nr. 207/173/2007 și nr. 209/173/2007 ale Judecătorei Adj. d.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție invocată de același autor în aceleași dosare.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 989

din 6 noiembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

făcând referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
Prin Încheierea din 14 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.575/118/2006, **Tribunalul Constanța — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Five Holding” — S.A. din Constanța.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată, în esență, că prevederile sancționatorii de la art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, care stabilesc sancțiunea complementară a confiscării, contravin dispozițiilor art. 44 alin. (8) teza a doua conform cărora caracterul lícit al dobândirii averii se prezumă.

Tribunalul Constanța — Secția comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată deoarece textele criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, excepție ridicată de Societatea Comercială „Five Holding” — S.A. din Constanța în Dosarul nr. 3.575/118/2006 al Tribunalului Constanța — Secția comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată,

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că textele legale criticate sunt constituționale, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că prevederile criticate nu contravin dispozițiilor din Legea fundamentală invocate. Se face referire și la jurisprudența Curții Constituționale cu privire la aceleași dispoziții legale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992 să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 21 ianuarie 2005, având următorul cuprins: „*Sumele găsite la punctele de vânzare a bunurilor sau de prestare a serviciilor aparținând agenților economici prevăzuți la art. 1 alin. (1), care nu pot fi justificate prin datele înscrise în documentele emise cu aparate de marcat electronice fiscale, în registrul special, menționat la art. 1 alin. (4), ori prin facturi fiscale, după caz, sunt considerate fără proveniență și se confiscă, făcându-se venit la bugetul de stat. De asemenea, se confiscă sumele încasate din livrarea de*

bunuri ori prestarea de servicii după suspendarea activității agenților economici, potrivit art. 14.”

În susținerea neconstituționalității acestui text de lege, autorul excepției invocă încălcarea art. 44 alin. (8) teza a doua din Constituție, potrivit căruia caracterul licit al dobândirii averii se prezumă.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține:

În esență, art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 este criticat întrucât instituie o prezumție de răspundere obiectivă, fără culpă și fără posibilitatea de a se demonstra contrariul de către persoana contravenientă.

Analizând aceste susțineri, Curtea constată că, în realitate, textele de lege supuse controlului de constituționalitate stabilesc sancțiuni contravenționale pentru agenții economici care nu respectă dispozițiile legale incidente în materie, consecința încălcării acestora fiind confiscarea sumelor a căror proveniență nu poate fi justificată. Așa fiind, prevederile criticate nu instituie o răspundere obiectivă întrucât, fiind vorba de săvârșirea unor contravenții, nu se poate aplica niciodată o sancțiune contravențională în lipsa elementului vinovăției, care este de esența acesteia. Or, existența sau inexistența vinovăției este un element al stării de fapt, a cărei apreciere este de atributul exclusiv al instanței de judecată, căreia persoana sancționată contravențional i se poate adresa fără nici o îngrădire, beneficiind în mod corespunzător de toate garanțiile dreptului la un proces echitabil. În același sens, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat în jurisprudența sa, de exemplu prin Decizia nr. 146 din 20 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 162 din 7 martie 2007. Soluția Curții de respingere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, precum și considerentele care au fundamentat-o sunt valabile și în prezenta cauză.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, soluția pronunțată prin deciziile menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își mențin valabilitatea.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Five Holding” — S.A. din Constanța în Dosarul nr. 3.575/118/2006 al Tribunalului Constanța — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL ECONOMIEI ȘI FINANȚELOR

ORDIN

**pentru înlocuirea anexei la Ordinul ministrului economiei și comerțului nr. 384/2004
privind aprobarea Listei cuprinzând standardele române privind asigurarea securității
utilizatorilor de echipamente electrice de joasă tensiune, care adoptă standardele
europene armonizate**

Având în vedere prevederile art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 457/2003 privind asigurarea securității utilizatorilor de echipamente electrice de joasă tensiune, republicată, cu modificările ulterioare,
în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 386/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei și Finanțelor,

ministrul economiei și finanțelor emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa la Ordinul ministrului economiei și comerțului nr. 384/2004 privind aprobarea Listei cuprinzând standardele române privind asigurarea securității utilizatorilor de echipamente electrice de joasă tensiune, care adoptă standardele europene armonizate, publicat în Monitorul

Official al României, Partea I, nr. 681 din 29 iulie 2004, se înlocuiește cu anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul economiei și finanțelor,
Varujan Vosganian

București, 21 septembrie 2007.

Nr. 1.310.

*) Anexa se publică ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 794 bis în afara abonamentului, care se poate achiziționa de la Centrul pentru vânzări și relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

